

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] strering sædvanlig maa rejses inden 5 Aar efter Registreringen.

Ifølge Forslagets § 11 mister den, der uden Indsigelse taaler, at andre bruger et for ham registreret Varemærke, sin Eneret til Mærkets Benyttelse, naar det skønnes at være blevet en almindelig brugt Betegnelse for Varer af en vis Art.

Ved Forslagets § 13 udvides Omraadet for de nugældende Straffebestemmelser, saaledes at Straf kan ikendes ikke alene for forsætlige, men ogsaa for uagtsomme Lovovertrædelser.

Ifølge Forslagets § 14 er der en almindelig Adgang for Udlændinge til under Forudsætning af, at Gensidighed foreligger, at faa registreret Varemærker her i Landet uden Hensyn til, om Mærket er registreret i vedkommende fremmede Stat, medens den nugældende Regel er, at et udenlandsk Varemærke, der registreres her, ikke beskyttes i videre Omfang eller for længere Tid end i Hjemlandet. Den foretagne Ændring saavel som forskellige andre Ændringer i § 14 staar i Forbindelse med de nye Konventionsbestemmelser.

Foruden paa de nævnte Punkter er der ved Lovforslaget foreslaaet adskillige andre Ændringer i den nugældende Varemærkelov. Paa Grund af Bestemmelsernes ret specielle Karakter skal jeg imidlertid ikke ved denne Lejlighed komme dybere ind herpaa, men nøjes med at henvise til den indgaaende Redegørelse, der indeholdes i Bemærkningerne til Lovforslaget.

Herefter skal jeg omtale *Forslaget til Lov om Fællesmærker*.

Ved den i Washington i 1911 stedfundne Revision af Pariserkonventionen om Beskyttelse af den industrielle Ejendomsret forpligtede Unions-Staterne sig gensidigt til at yde Beskyttelse for kollektive Varemærker (Fællesmærker). Det lykkedes dog ikke paa samme Maade som for de individuelle Varemærkers Vedkommende at komme til Enighed om detaillerede Regler i saa Henseende.

Det blev henskuet til de enkelte Landes nationale Lovgivning at træffe nærmere Bestemmelser i saa Henseende.

I Henhold til Washington-Konferencens Beslutninger blev Loven om Fællesmærker af 29. April 1913 vedtaget. Naar dette skete forholdsvis hurtigt, og førend Lovforanstaltninger blev truffet til Gennemførelse af de øvrige Bestemmelser i Washington-Overenskomsten, skyldtes dette særlig Ønsket om at skabe et lovmæssigt Grundlag for paa

Gensidighedsvilkaar at kræve „Lurmærket“ beskyttet i de andre Unionslande.

Revisionerne i Haag og London af Pariserkonventionen har ikke givet Anledning til større principielle Forandringer i Loven om Fællesmærker, men det har dog vist sig ønskeligt at foretage visse Ændringer. Disse er dels af redaktionel Natur, dels staar de i Forbindelse med Forslaget til en ny Varemærkelov. Ogsaa Spørgsmaalet om Ændringer i Lovgivningen om Beskyttelse af Fællesmærker er behandlet paa de Konferencer, der har været afholdt mellem Lederne af de nordiske Landes Patent- og Varemærkeinstitutioner for at søge tilrettelagt en i Hovedlinierne fælles nordisk Varemærkelovgivning.

Da Ændringerne i Fællesmærkeloven, om end de for største Delen ikke væsentligt forandrer Lovens Karakter, dog talmæssigt set er ret omfattende, er det anset for mest praktisk — ligesom for Varemærkelovens Vedkommende — at forme Forslaget som en ny Lov.

Med Hensyn til Forslagets Bestemmelser skal jeg kort nævne, at det i Overensstemmelse med de i London vedtagne Ændringer i Pariserkonventionen i § 1 udtrykkeligt er udtalt, at Adgangen til at erholde Fællesmærker registreret — foruden danske offentlige Myndigheder — alene tilkommer lovligt bestaaende Foreninger.

Ifølge Forslagets § 2 skal Ændringer i de anmeldte Forhold anmeldes til Registreringsmyndigheden inden 3 Maaneder efter deres Vedtagelse; for Anmeldelse og Bekendtgørelse af saadanne Ændringer skal erlægges en Afgift af 30 Kr. Efter den nugældende Lov kan Ændringer ikke anmeldes.

Som tidligere nævnt har Forslaget til en ny Varemærkelov opgivet den hidtidige Bestemmelse om, at et Varemærke kun kan overdrages i Forbindelse med den Virksomhed, hvori det benyttes, og det er derfor fundet rigtigt i Overensstemmelse hermed ved Forslagets § 3 i nogen Grad at lempe Reglerne om Overdragelse af Fællesmærker.

Ved Forslagets § 4 aabnes der Adgang til under visse Betingelser at faa et bortfaldet Fællesmærke registreret paa ny, nemlig for saa vidt Registreringen ønskes foretaget for en offentlig Myndighed eller for en Forening, naar den Forening, som var Mærkets oprindelige Indehaver, er opørt at bestaa.

Ifølge Forslagets § 5 tillægges der Handelsministeren Bemyndigelse til i visse